

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4256/2020
07.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Сублић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужила АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Душан Вјештица, адвокат из ..., против тужених ВВ из ... коју заступа Драгана Пауновић, адвокат из ... и ГГ из ..., чији је пуномоћник Драган Демировић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9343/19 од 30.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9343/19 од 30.01.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужила изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9343/19 од 30.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 180/17 од 21.05.2019. године, исправљеном допунским решењем истог суда П 180/17 од 11.07.2019. године и решењем од 16.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиле тражиле да се обавезу тужени да им на име накнаде штете исплате износ од по 2.276,70 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, са законском затезном каматом од 25.12.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезане су тужиле да туженој ВВ солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 37.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 9343/19 од 30.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужила и потврђена је пресуда Другог основног суда у Београду П 180/17 од 21.05.2019. године, исправљена допунским решењем од 11.07.2019. године и решењем од 16.10.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужила и тужене ВВ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле су изјавиле ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена ВВ је поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020), Врховни касациони суд налази да нема разлога за одлучивање о ревизији тужиља.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, нижестепени судови су правилно примењујући материјално право и то одредбу члана 13. и 14. Закона о основама својинско-правних односа одбили као неоснован захтев тужиља за накнаду штете због трајне немогућности коришћења сувласничког удела, с обзиром да један сувласник не може тражити да се утврди да је други сувласник заузео и располагао делом заједничке парцеле, као и накнаду за заузеће тачно одређеног дела непокретности све до физичке деобе која се спроводи сагласно одредбама Закона о ванпарничном поступку. У односу сусвојине сувласнички удели нису фактички одређени већ се ради о аликвотним уделима, односно о праву сваког од њих на сваком делу непокретности. Тек након уређења начина коришћења предметне парцеле, могло би се говорити о вредности сваког појединачног дела катастарске парцеле и о њиховој различитој вредности.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, односно нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса, правног питања у интересу равноправности грађана, као и потребе за новим тумачењем права.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиља није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној стави поднета је 18.03.2013. године. Вредност побијаног дела предмета спора је за сваку тужиљу по 2.276,70 евра, што је укупно 4.553,40 евра,

према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (1 евро=111.6460 динара).

Како је побијани део правноснажне пресуде испод динарске противвредности од 40.000 евра, што је законски цензус за изјављивање ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП, то ревизија тужиља није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић